

Zunkro ja Kubja sundimissee al, kangesse tööd teggevma. Siiski ei ta jätnud jomist mahha; viimise koppika ländis kõrtsö, ja palga willi, mis ta perremehhe käest sai, juba se olli kõrtudes jodud, enne kui sedda leigati. Nenda ei ta kaanud milgil visil naese ja laste eest hoost, kes nähtas seisid; lapsed ei sanud öppetust, issa olli ikka pime täis, ja emma ei sanud nendega üksi toime. Nenda kaswid nemmad rutimalus- ses üles, ja hakkasid jo nores põlives kura armastama. Ja kas siis Tomal ennesel ebé olli sest jomissest süddame rõmo ja melehead? Ei koggoni. Arco wahhest läks ta kinniko, kuis ka, monne aasta taikka, laual, aga ei tal olnud seal jures süddame lotust eggia juugust! Jummal a fannu kuuldes, tunnistas süda temma vasto ja waervas tedda. Laual käies, teggi öppetaia maenitsus temmale hääbi ja hirmo. Ei ta julgend Jummal, eggia hinge peale mõttelda, ja surma ja tullerwa ello meletulleetades, tulli far-

Kartus ja värri seminie temma peale. Se pärast ei tal olnud selle mõitega paljo tegemist, waid wöttis holetuma ja kerge mõlega sedda mõtet agga kautgda, ja omma kurja jomisse himmominna, ennast diete huksatussele õrra anda. Se keigemaesem lugugu, mis tol siin ma veel veel sest meletumast ellust tulli, olli se, et se kange Zummala willi, mis ta ühtepuhko nelas, temma terwise rikkus. Se võllerw viin, mis ta ni rohkesti wöttis, olli temma kopsud ja mäksad ja seit temma sissekonna õrrakérvetanud. Sest ta hakkas pöddema ja hirmsasse seest karjuma. Kange föhha vanni temma riinad kiinni, ja temma ihho kuivis õrra. Kande viin piddi, temma arvates, tedda kiinntama, aga se olli malle; viin teogi rogga suremaks. Haigusse pärast saita siis sullasest lahti ja ellas nüüd naese jures waewa visil. Ühhe páwa olli ta pisut nago patrem, ja wöttis sepärast noukäte, isse veskele misina pari wakka milja-